

MARCIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szerda

66. szám.

Pest, majus 31. 1848

Nem kell táblabíró politika.

April 10. kezdve e lap hetenként hatszor egy közép nagyságu iven fog megjelenni, és posta úján is megrendelhető.

Előfizetési ár:

April 10-kétől június végeig, Budapesten, házhordással 2 ft. 30 kr., vidékre postán borítékban 3 ft. 30 kr.

April 10. september végeig félévre: Budapesten 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

April 10-étől december végeig három évnegyedre:

Budapesten házhordással 6 ft. 30 kr., vidékre postán borítékban 8 ft.

Budapesten egy pengő forintjával, egy hónapra szóló előfizetést is elfogadunk.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. pp. fizettetik.

Sietünk a közönséget tudósítani.

Károlyi István gr. mai napon a pénzügyminister rendelkezése alá harmadfél mázsa ezüstöt tett le. —

Egyszersmind ajánlatot is tőn, hogy egy század lovasságot, minden szükségessel, lóval, ruházattal, fegyverrel és rendes fizetéssel ellátva, míg a hazának szüksége lesz rá, ki fog állítani, és saját költségén eltartani.

Éljen, éljen, éljen!

Ma délben Kúbeck vontató gőzös, három rakhajóval fővárosunkból a Leopold nevű, s itten aggodalmak között látott illyr szellemű katonaságot Komáromba vitte.

A bécsi bank egy és két forintos jegyei fővárosunkban már átment a forgalomba.

Sajnálattal és aggodalmak közt kell megjegyeznünk, hogy e jegyek technikai kiállítása minden kritican alól van.

A mult télen a tánczvizgalmai meghívók s ehhez hasonló nyomtatványok szebben és nehezebben utánzhatólag voltak elkészítve.

Ezen új jegyeket, bár mellyik csak középszerűen ügyes rézmetsző híven és tökéletesen utánzhatja.

A jegyek hosszóságukra nézve hasonlóak az

eddig 5. 10. forintosokhoz, csak hogy valamivel keskenyebbek.

A környezett cífrája olyan, mellynek desseinje minden nyomdának lehet. A betűk közönséges nyomtatásbeliek.

Csak egy sas van benne metszeni való, olyan, a mellynél némely kereskedők takarékos papírjain is különb van.

A környezetben belől a papir veres vonalokkal van behuzva, de erre csak az kell, hogy a jegyeket kétszer kell sajtó alá venni. Először a veres vonalakat, azután a környezetet és irást.

Az 1841-ben kibocsátott és művészi tekintetben igen jeles bankotákat is mennyien utánzhaták, mi lesz következése ezen fidibusnak való metszvényekből.

Vagy legalább e jegyeknek különös papírja volna.

Tiszta közönséges fehér író papir. A papírba nyomott betűknek vagy legalább egy bélyegnek semmi nyoma.

Szegény népünk mennyi csalásnak lesz kitéve. —

Kérdjük tehát e ministeriumunk ez ügyben valami megelőző intézkedést?

Pest, május 31.

A budapesti katonaság tiszti kara egy az austriai hadsereghez intézett szózatában ma a fővárosi közönséget csudálatosan lepi meg.

A nyilatkozat a P. Z. hirdetései között jelent meg, azon rovatban, melly a szerkeztői aláírás s a felelőség mezején kívül van helyhezve.

A nyilatkozatot két szempontból tekinthetjük. Először mint szózatát azon tiszti karnak, melly a legújabb események előtt az akkoron még nem constitutionalis császárnak rendíthetlen hívséget esküdt.

Igy tekintve a jelen felszólalást, azt bátornak, erélyesnek és következetesnek kell ismernünk. Ilyenmü nyilatkozat olly férfiakhoz illet, kik zászlójukhoz hívek maradva, azért meghalni bármely perczben örömet készon vannak.

Ellenben, ha e felszólalást a legújabb kormányváltozások után azon szempontból tekintjük, hogy minő véleménnyel van a budapesti tisztikar a dolgok új rendszeréről, és hogy ezen rendszernek egy kritikus kérdés esetében mennyire volnának pártolói, e tekintetben habozás nélkül elmondhatjuk, hogy e nyilatkozatban neizeti függetlenségünk s önálló kormányunkra nézve határozatlan ellenséges indulat fekszik.

Most tehát minden világos. Azonban legalább tudjuk, hanyadán vagyunk. Senki e földön többé minket nem mystificálhat.

Részünkről, midőn a nyilatkozatot olvasni kezdtek, először azt hittük, hogy az egész csak az utczai botrányok, megtámadások, egyesek gúnyolódásai vagy legfőlebb a macskazének ellen van irányozva.

De már a következő záradék Nyári Pál eljárása, sőt azon general ellen is kikel, ki a ministeriumtól a vizsgálathoz oda volt rendelve.

Meglepetve értjük e pontból azt is, hogy a fővárosi tiszti kar az austriai hadseregbeli generaliságot, s a magyar hadügyministerséget egymással ellentétben álló két hivatalnak hiszi. Olyannak, mellyet ugyanazon személynek viselni nem lehet.

De leginkább meglep a nyilatkozat vége, mellyben az innen eltávoztatási kívánság után a tiszti kar attól fél, hogy őket itt meggyőződésük elleni harcra, egy olly nép ellen, melly Austria-hoz hívségben egyiknek sem áll utána, fognák kényszeríteni.

Ez világosan van mondva. Ezt hárminő commentár csak homályosítaná. E néhány szóban röviden minden egyenesen, nyiltan s katonai határozottsággal el van mondva.

Egy szó mint száz. A budapesti tiszti kar kijelenti, hogy a dolgok új menetében kedvét nem találja, s hogy e körből távozni akar.

Ugy látszik, őket a régi rendszerhez kedves emlékek kötik. Ők még lelkükben most is a marczius előtti Austria hívei, oda vonzák őket hajlamaik, esküik és rokonszenveik.

És mi ezen érzelmet is bár meg vagyunk győződve, hibás alapokon nyugszik mégis tiszteljük, s azért részünkről csak egyet sajnálunk, hogy a nyilatkozatból kimaradt.

Azt tudniillik, hogy hol végződnek a kifejtett érzelmek határai.

Valljon nem megy ez annyira, hogy egy időben a midőn ne tán kilátás volna a régi rendszer visszahozatalára, a tisztikar kész volna, azon mozgalomhoz kardjával is oda járulni.

A nyilatkozatban ez nincs meg. Kik azonban a betűsorok fehér vonalai közt is tudnak olvasni könnyen eligazodhatnak.

Ez igen komoly dolog.

Egyszersmind a legfényesebb argumentum azon politica megerősítésére, mellyet két hónap óta predikálunk, de a mellyre a felelet az volt, hogy minket lapokban népgyűlésekben casinokban és isten tudja hol a legméltatlanabb vádakkal illettek.

Tetszett volna inkább megczáfolni azt, a mit mi a katonaság iránt annyiszor kimondtunk.

Hogy, tudniillik az tökéletesen contradictorius eszme, hogy a törvény a főhatalmat a ministerium kezében hagyja, a tetleges főhatalom pedig a régi rendszerhez esküdt katonaságnál legyen.

Olvastunk e e tárgyhan egy czáfoló szót? —

Bécsben egy illy című könyv jelent meg: „Hű tükre a megbukott cancellaria, helytartótanács és kamara hivatalnokainak.“ Irta Töltényi Miklós. Ára 30 kr. Irányul a magyar ministeriumnak, a hivatalnokok választásában.

E könyvecskében a hivatalnokok sorba vannak véve, s mindenikről van valami csipős jellemző, de néha gorombaság is.

Szerző az egyéneket nagyon jól ismeri, azért nem hímél senkit. Híven jelmondatához: le az álarccsal, jól kijegyzi azokat, kik a régi időkben némil-g liberalis színt vettek magukra, s megismeretli ezen álliberalismust.

Mutatványul csak a legutolsó lapot adjuk, mélyet a szerző tökéletesen jellemzőleg fekete papírra nyomtatott.

Középponti camarilla:

Wirkner Lajos, Jósika Samu, Paziazi Mihály, Apponyi György, Czillich Károly, Stetner Máté, Németh Lajos, Zsedényi Eduard, Dobrán János, May.

Vidékiek:

Kulmer Ferencz, Széchen Antal, Ürményi József, Zarka János, Luka Sándor, Ambrózy Lajos, Desőfi Emil, Barkóczy János.

A középponti camarilla sugói:

Jászai Pál, Néveri Károly, Kendelényi Ferencz, Frenreisz József, Miske Imre, Gaszner Móricz, Somossi József, Várszeghi János,

Főkém:

Domokos László.

A szerző ezen neveket adja át a közönségnek, mint olyanokat, kiket Metternich eszközül használt arra, hogy Magyarország folyvást Austria gyarmata megigázott, s meghódított népe legyen.

Ezek azon emberek, kiktől minden szivtelenség származott. Ezekből jöttek a király nevében a leghidegebb lelketlenséggel mindazon leiratok, mellyek időszerént az országgyűlést, a megyéket annyira elszorították.

Ezek állottak útjába annak, hogy Magyarországnak a legnyomorubb s legkisebbszerű haladásért évekig a lekeserűbben kellett küzdeni.

Ezek azon emberek, kiket, ha a revolutio le nem vesz bitor székeikből, Magyarország soha, de soha sem fog elnyomott és szégyenteljes szolgáltságából kibontakozni.

A magyar ministerium azokhoz, a kiket ezen emberek közül alkalmazott szerencsét kívánhat magának.

Pest maj. 31.

A császárnak eltávozása ránk magyarokra nézve igen jó következtetés lehet.

Ez a második tétel, mi tegnapi cikkünkben kifejlendő.

Magyarországnak legfőbb szerencsétlensége abban állott, hogy királya idegen földön, idegen elemek közt s többnyire Magyarország irányában roszakaratu tanácsosoktól körülveve volt, hová ha egy jobb gondolkodású és magyar érzelmű néha bejutott is, de lassankint az is átalakult, mint a cactus, melly Amerikában fái nagyságra nő, de europai áthozatala által kifejlődésében megakadályoztatik és pulya marad.

A magyar megszokta, királyára nézni, ha baja van, ha veszély fenyegeti, és már 3 század óta fordultak pillantásai Bécs felé, de mindig szomoruban és — istenemre — nem messze volt már attól, hogy ősi szokásával felhagyjon. Füleibe hatalmasan zugott az „aide toi et le ciel t'aidera“ s először kezdi lassu óhajtsásként emlegetni, „beh jó volna, ha a király Budán lagnék“.

Eljött martius, s eseményei után mindenki meggyőződött, hogy az austriai birodalom többé fenn nem állhat, hogy az vég felbomlás küszöbén áll. —

Ekkor a magyar — melly régi elidegeníthetlen, de eddig elnyomva tartott jogai birtokába jutott és mint erős és hatalmas nemzet tűnt elő — hangosabban hallatá óhajtsásként, hogy a király körünkbe jöjjen.

És eljöttek a majusi napok, mellyeknek következtében a császár és királyunk régi lakhelyét oda hagyá.

Ekkor Magyar és Erdélyország egyhangulag kiáltá „a magyar király csak Magyarországon lakhatik.“

Ezt a félelem mondatát, hogy Ferdinand Prágába mehetne, de mindegy, az eszme kimondatott, s a nemzetek okszerű kívánataiban visszalépés nincsen.

És nekünk igen nagy reményünk van, hogy Buda vára még ez évben koronás királyt fog vendégelni, de minden esetre erős meggyőződésünk az, hogy a magyarnak királya lakhelye iránti jogos és okszerű követelésétől megválni nem lehet.

Bécs, mint az austriai birodalom fővárosa már most is semm (null) mint Németország kiegészítő része pedig (s végpusztulástól szláv járom alá bukástól csak így menekülhet) a magyar király residentias városa épp oly kevéssé lehet, mint Prága vagy Linz, vagy bármely város Magyarországon kívül.

Az ezen meggyőződés szilárdulását, jogos reményeink teljesedésének, szükséges bekövetkezése iránti hitünket köszönjük mi magyarok a majus 15-két követett eseményeknek.

„A magyar király élete, szabadsága és honunknak személyéhez kötött nyugalma nem lehet többé idegen elemek jó vagy rossz tetszésétől függő.“

„A magyar király sehol sincs batorságban, csak magyarjai közt, s mi jogosan követelhetjük, hogy közünkbe jöjjen, hol karjaink megfogják védni őt minden elleneitől és albarátaitól, mi egyébiránt egyre megy ki.“

Igy szól most ez országnak minden fia, s ezért nyereség ránk nézve a császárnak Bécsből eltávozása.

Elég sokáig volt az, hogy nemzetünk jogos kívánatait csak ellenséges indulatu német és cseh bureaucrata tanácsosok hallcsövén keresztül veheti ki; elég régi ideje már, hogy a magyar hűségét ármányos albarátok által elébe tartott szemüvegen keresztül néző — zavargási és forradalmi tűznek. Ming ez elég soká tartott, ideje, hogy másként legyen. Ez hite a magyar nemzetnek.

De a császár elutazása maga személyére s az uralkodó házra nézve is nyereséges és tanuságos lehet.

Az uralkodó ház tagjai megtanulhaták belőle, hogy az a bécsi nép nem egyedüli biztosítója személyes és vagyoni batorságának megtanulták, hogy egy alkotmányos szabadsággal bíró szabad

nemzet kebele leghatalmasabb tanaszuk, védőjük lehet, és megtanulhaták, merre kell fordítani szemeket, merről várhatnak biztos segítyt, kikre bízhatják magokat.

És tapasztalhaták, hogy az álnok barátok nyílt elleneiknél tizszer veszélyesebbek, és láthaták, hogy jövődjük csak egy — Magyar birodalomban lehet.

Mind ezeket látva és tapasztalva reméljük, hogy királyunk nem sokára nádorunk és cultus ministerünk körében meg fog jelenni.

E nap nagy leend.

Csernátóni.

Hallom, hogy a nemzetörököt holnap ismét kirkoltatják tábori misére. Ugy látom, szegény nemzetörökkel azt sem tudják, mit csináljanak: úgy él velünk a haditanács, mint a kis legény a fa karddal, mit vásárfijában kapott. Jobb volna biz uraim, ha azt vizsgálátok meg, tudunk-e már lőni, mert még sok század azt sem tudja, hogy töltik a puskát. Imára állani igen könnyű, de azal meg nem védjük a hazát. Vagy azt akarják, hogy imádkozzunk is? jó, de küldjenek hát mindenkit saját templomába, — az ur isten még jobban fogja kedvelni, ha könyörgésünket nem küldöttségtől és petitióként küldjük hozzá. Előterjesztjük mi azt Regiments-Pater nélkül is. — Még egyszer mondom Uraim, kár az ünnepet arra nem használni, hogy a nemzetör lőni tanulhasson ilyenkor, a mikor más dolga nem mulik.

Egy nemzetör.

A balásfalvi szász-oláh gyűlés.

A bécsi bureaucratia időt kapott GuberMárton uram lassúsága miatt ármányai kivételére.

Mult levelemben elküldöttem a szászok unio elleni ármányait. — Hasonlítsuk össze a királyi rescriptummal, s még ráadásul a balásfalvi 3 napig tartó gyűlés eredményeit vizsgáljuk figyelemmel, s látni fogjuk a véres lakadalmat előre, melly bekövetkezhetik szegény magyar fajunkra. . .

Az oláh gyűlésnek, (melly német- és illir lobogók alatt tartatott,) eredménye következő — az országgyűléshez benyújtandó — pontok:

- 1) Nemzetiség.
  - 2) Tökéletes egyenlőség mindenben.
  - 3) Robot megszüntetés.
  - 4) Közteher viselés.
  - 5) Czéhek eltörlése.
  - 6) Az Oláhország felőli vámok eltörlése.
  - 7) Oskolák status költségen.
  - 8) A két oláh egyház légyen polit. tekintetben egy.
  - 9) Az unio ellen ovakodnak az oláhok mind addig, mig az oláh nemzet képviselve nem lesz a diétán!
  - 10) Nemzeti őrsereg . . . az egész nemzet fogjon fegyvert.
  - 11) Nemzeti külső jelek (kék, vörös és fe-jér!)
  - 12) A szászok által adott concessio, s a püspökök által előterjesztett kérével nem kielégítő. Tökéletes egyenlőséget követelnek.
- No már most mondja valaki, hogy a horvátor-

szági illirismus! az oláh gyűlés Balásfalván, a mahoni bujtogatások... a csehországi panszlavismus, a szászok fondorkodásai Szebenben! nem ugyan egy gyár szüleményei?

A balászfalvi gyűlésről haza menő oláhok beszéltek még következőket is: megesküdtette a két püspök őket, hogy egyedül a bécsi császár hívei lesznek... ő nékiek nem kell Kossuth császár, aki Magyarországon az oláhokat mind felakasztatja!!! „Néktünk a mi hitünkön való császár kell... nem pedig unitarius?!“

Sakuna!... a muzsika akademia dicséretes növendéke!... Jósikának méltó kegyencze! ez a te műved!

Egy oláh küldöttség nevezetett Bécsbe... a jó (unio elleni) successust megviendő... a halál kamarájából a további utasításokat veendő tagjai Saguna és Lemény püspökök és az a híres volt főispány Nopcsa, ki ne ismerné a szultánt!!!

Egy más küldöttség, 30 tagból álló, megviszi Kolosvárra a petitiót. Notabene e szó petitio most annyit tesz: „ha nem adod, ütlek“!!!

Egy más titkos küldöttség ment egy csomó ezüst huszasokkal — a székely atyafiakat capacitálai, hogy az unio nem jó!!!

Balásfalván 40 ezer pengő forint osztatott ki a szász pénztárból... captatio benevolentiae!!! Ugy mondják! én nem hiszem!... Minek is osztottak volna a szász atyafiak az oláhoknak pénzt, hisz az oláhoknak nem volt sérelme... Ezt a Comes mondta!!! az 1847-ik Jósikagyűlésen.

Miért nem akarja a bécsi bureaucratia az uniót?? megmondom röviden, figyeljete!

[Sikerült egykor Erdélyt elszakasztani az anyahontól... utóbb sikerült az adót austriai lábra állítani....

Itt most is csak egy pénztár van... és ezt nevezik kincstárnak! ennek vannak apróbb pénzbeszedői (ezek örökös hivatalok)...

A megyéknek nem volt pénztára. A megyei tisztviselőket is a kormány fizette p. o. egy szolgabíró 50 pengő forinttal!!! stb.

S ezen pénztártól Bécs nem akar megvalni.

Tehát nem kell unio!!

Uram, uram, Szemere Bertalan belügyminister uram, szólok az urhoz!

Gondolom, figyelmeztetésül elég lesz egy parasztnak a hangja, ámbár tudom, hogy nyolcz millió paraszt nagyobb tudna kiáltani!

Budavára magasán fekszik, igyekszem eltalálni a hangmértéket.

Abelnek vére plane a mennyországig elhatott!

Nép! egy csep a te véredből felkiált Budára: Uram, uram Szemere Bertalan belügyminister uram szólok az urhoz!

Vas Gereben megbízott egy népszerű capacitatio irásával.

Vas Gereben egy éjszaka alatt készen volt vele. Az ilyen dolognak lövésztében kell készülnie. Mi az fiatal embernek egy éjszaka? Vas Gereben utána is olly egészséges volt, mint a makk.

Ezen egy éjszakai munka után Vas Gerebennek egy hónapig vacatiója van; Vas Gereben hízik, mint eső után a makk, és a halálra unhatja magát.

S a nép?

Várva várja hogy a haza veszedelméről is értesítik, adakozásra és katonáskodásra felszólítják az ő módja szerint.

A ministerium adott ki egy szép proclamatiót. Periodus unimembris, bimembris trimembris és quadrimembris!

Valde bene! de velünk parasztokkal nem ugy kell ám conversalni, hanem: Atyafiak! több nap, mint kolbász“ stb.

Belügyminister ur! a népek ne csak zsejrájt vegyük számítás alá, de támaszkodjunk a lelkére is.

És milyen a népben a lélek? Eddig alig egyéb harcznál. A tisztelendő urak kivették a paraszt természetből a tizedet, de eszének tized részét sem hagyták meg.

Minister ur! itt óriási az elhanyaglás, itt nem elég, egyetlen könyvecske három négy törvény-cikkely magyarázatával.

Kettőre van szükség.

Minden tárgy, mely érdekli a népet, magyaráztassék meg neki egész a szájbarágásig. Ott van Vas Gereben, küldjék a nyomdába s három szedőnek dolgot adand, mert a nép gondolkodás módját és nyelvét nem kottából tanulta, de mint a cigány a mit componál, mindjárt el is hegedüli:

Szükséges másodsor a ministerium tekintelye. Minden ily irát a ministeriumi firmá alatt lásson világot, mert különben a nép gyanakszik, hogy bolonddá akarják tenni az urak.

A haza veszedelméről, önkénytesekre felbivásáról, van a ministeriumnak egy proclamatiója. Szép, de látszik, hogy concipialva caput-ban van szűrős emberek számára.

Mire való ha már fölfogadtatott, Vas Gereben? contractualiter kap vacatiót? Ez ember most a kecskeméti kapu felé csavarog, és parasztokat bapacitál.

Három négy embernek mondja el azt, mit egy iv papirosról 5—6 milliónak kellene leolvasni! —

Ministerter ur! a nép nevében kérem, ültesse asztalhoz ez embert, dolgoztasson vele egyedül és kizárólag a nép számára. Ki más munkát bír reá most, halálosan vétkezik.

A népet föl kell világosítani mindenről, s pedig mielőbb, csak így nem fog aztán rajta a bujtogatók szava.

Még nem késő, három négy nap alatt sok történhetik. Erre kéri önt

Egy paraszt.

Egy szó: hadügyministerünkhez, bevezetésül. A ministeriumnak egy engedelmes hadi erőre van szüksége, mellyre a vészély perczében biztosan támaszkodhatván és emgedelmet megtagadó egyéneket a törvény egész crejével sujthasson.

Az a kérdés tehát, miként kellessék e bajon segíteni?

Eddig csak azt hallottuk „meg kell esküdtetni a katonákat az alkotmányra.“

Bocsánatot kérek; én ebben semmi garantit nem találok.

Először azért, mivel az a katona nem is tudja,

és hosszabb oktatás nélkül fel sem foghatja, mi az az alkotmány!

Másodsor: azért, mert a közkatonának legyelmi szabályok ellenére nem lehet nem szabad elől jövő tisztjének parancsait bírálgatni, és így, midőn teltre parancsoltatik, nem tehet engedni, hogy a közember parancsnokát a parancs igatolására felhívja, és a tett perczében vizsgálatokat lehessen, kitől származik a parancs? királytól e, vagy a ministeriumtól? és az első esetben; valljon ott van e a külügyminister ellenjegyzése? stb. efféle tudakozódások mellett a legszentebb ügyfelett el lehetne előre mondani: Roma deliberante Saguntum perit.

Nézetem szerint a legujabb törvényben, melly szerint király sem rendelkezhetik szabadon, katonáinkat az illető magyar ministeriumnak ellenjegyzése nélkül, létezik több garancia, és nagyobb erő mint a tervezett, szárazon csak az alkotmányra leteendő esküben.

Ugyan ott világosan ki van mondva, hogy az ország határain belül a katonasággal csak a felelős magyar ministerium rendelkezik.

Ezt tehát csak ezt kell erőteljesen, a szó teljes értelmében életbe léptetni, és kezünkben leendő a garancia, mentve honunk szent ügye.

És épen e tárgyban eddig vajmi kevés történt.

Magyar katonáink most is szóllítatnak Olaszországba a nélkül, hogy tudnák, ministerünknek tudtával, ellenjegyzése mellett történe e ezen szállítások épen most, midőn minden oldalról a bécsi camarilla által felizgatott ellenséges népmozgalmak hazánk egységét veszélyeztetvön, saját honunk védelmére hibázik a hadi erő! és azon ígéret is, hogy két vagy három magyar ezred azonnal visszatér hazánkba, mai napig csak írott malaszt maradt!!

Bizony bizony mondom nektek polgár ministerek! e részben nagy felelőség terhe nyomja vállaitokat, a beálló nemzeti gyűlés küszöbén!!

A ministeriumnak legszentebb kötelessége a hadi ügyet illető legujabb törvényt forróan felkarolni és végre hajtani.

Ennek fonalán tehát elmondom a teendőket:

1) Meg kell szüntetni azonnal a bécsi irányu budai general-commandót, ugy is felbomlott már a bécsi Hof-Kriegsrath, lépjen tehát le a bureaucratia szinpadáról, annak hasonló szellemü sarjádéka is.

2) A magyar felelős hadügyi minister kezelje ezentul sectionkint a magyar katonaság ügyeit, és a legértelmesebb magyar katonatisztek neveztesenek ki annak sectionba.

3) Mihelyest burcauja ekkint leendő kiegészítve, annak minden tagjai tegyék le az esküt, a legujabb 1848-ki törvényre a ministerialis tanács színe előtt.

4) Az eskü forudjába világosan ki kell mondani: „hogy katonai eljárását a haza és király javára ezen főnálló törvény szoros értelmében szentelni tartozván, egyedül csak Magyarország koronás királya illető magyar felelős minister ellenjegyzésével ellátott parancsainak, és a magyar felelős ministeri tanácsnak hódolni tartozván, mástól senkitől parancsot el nem fogadandának, sem a katonasággal illetén törvényes parancs nélkül önkényük szerint nem fognak rendelkezni.

5) Ezen esküt jövendőben is minden hadügy-

